

SEN

Stanislav Hoferek

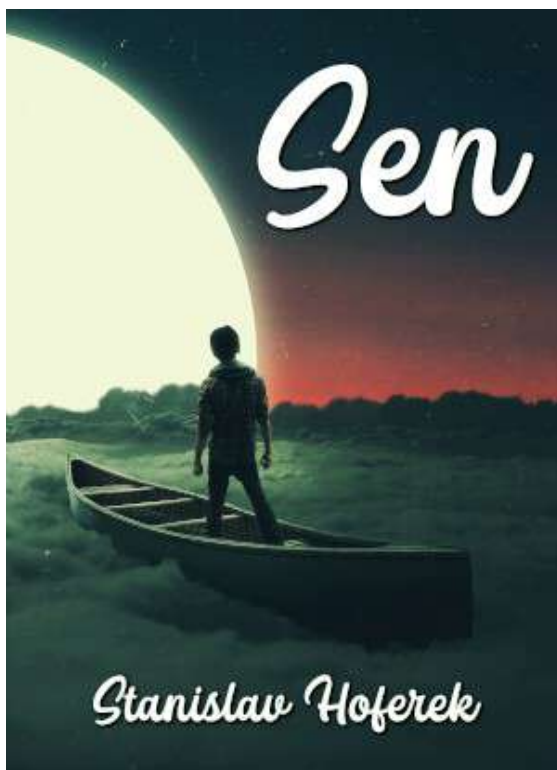
Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2020)	101101

O knihe

Venované ľuďom, ktorí chcú ostať ľuďmi bez ohľadu na to, čo to aktuálne znamená byť človekom.

Táto kniha predstavuje sen. Jeden milý, zrozumiteľné a zároveň zaujímavý sen, ktorý sa písal vlastne sám. Hlavný hrdina, teda ktokoľvek z nás, zažíva nevšedné, vtipné a epické dobrodružstvo. Stretáva postavy, ktoré potrebujú pomoc, i keď to nie vždy dávajú priamo najavo. Sen je kniha o sne, z ktorého sa treba niekedy aj zobudiť. Zároveň je to kniha o ohromných rozdieloch medzi každodennou realitou a tým, čo všetko dokáže priniesť ríša snov, túžob a nepochopení.

Kniha je písaná novým, striktným a jednoduchým štýlom, kde má každá časť presne jednu normostranu, 1800 znakov. Pre toto, ako i jednoduchý dej a minimum opisov je možné prečítať knihu za krátky čas a zároveň sa k nej kedykoľvek vrátiť, prípadne ju niekomu prečítať pred spaním. Kto vie, ako veľmi vplýva táto kratučká kniha na spánok detí či dospelých?

1) Môj priateľ Üümüügüülüüvmüü

Existujú dva druhy snov. Také, kde sa niekde ocitnete a začne sa tam odohrávať príbeh, akosi tam pasujete, nech už ide o čokoľvek. Iný druh je, keď sa akosi zvláštnou náhodou objavíte v svete, kde nepasujete. Niekedy ani neviete, ako ste sa tam dostali a uvedomujete si, že ide o sen alebo akúsi veľmi zvláštnu ilúziu.

Ťažko povedať, aký sen je tento. Som v rozprávkovy krásnej krajine, pripomínajúce Pádsku nížinu v Taliansku, hoci som tam nikdy nebol. Vidím veľkú rieku a vidím polia, mestá a v diaľke vrchy, ktoré vyzerajú ako modrasté zvlnenie. Nikoho tu nepoznám, ale v duši cítim akýsi mier.

Jeden pán na mňa zazerá. Netuším, koľko môže mať rokov. Vyzerá ako úplný mladík v šatách svojho starého otca a má veľmi starý a poškodený klobúk. Neviem, či je to viac klobúk, alebo akási čelenka. V každom prípade pred slnkom ochráni len minimálne.

Vítam ťa, tvoje dobrodružstvo je pripravené a prosím ťa, aby si zachránil túto krajinu. Niečo na tento štýl mi ten pán hovorí a s úsmevom na perách mi to opakuje, keď som si v duchu povedal WTF. Predstavil sa ako... nevyslovím to, nech sa snažím akokoľvek. Ani neviem, či je to na U alebo na I, prípadne na iné písmeno. Vyťahuje kus papiera a akosi čiernou paličkou, ktorú mal uloženú v najnovších Adidasoch, naň niečo píše. Obdivujem jeho rýchle a dobre čitateľné písanie. Čítam odkaz. Volám sa Üümüügüülüüvmüü a som tvojim priateľom. Rovno sa ho pýtam, kde mám začať a on mi odpovedá, že svet stačí zachrániť za mesiac, pretože teraz bude pršať. Opakuje, že je mojim priateľom a ponúka mi svoj klobúk. Na nebi nevidím ani jeden mrak.

Nedá mi to a musím sa spýtať na meno. Hovorím mu, že som nikoho s takým menom nikdy nevidel a zdá sa mi dokonca vymyslené. Odpovedá, že si ho zmenil. Pôvodné meno bolo na neho príliš dlhé a komplikované. Sen práve začína.

2) Jablň

Začínam sa tak základne orientovať. Spoznávam krajinu a som akosi rád, že tu som. Je tu pokoj. Źiadne klamstvá, len príjemné trávenie času. Lepšie ako tie dlhé Źichy v práci. Ako vidím, Ťümüügüülüüvmüü pracuje. Nakladá niečo na svoj vozík. Vlastne, neviem či je to vozík, skôr to pripomína akúsi Tatrovku na ľudský pohon. V obrovskej hliníkovej nádobe má zeminu a ešte niečo. Niečo malé.

Pýtam sa, čo to prenáša a on sa najskôr udivene a s priateľskými očami čuduje. Vyzýva ma, aby som natiahol ruku. Podáva mi niečo, čo vyzerá ako malý stromček. Taký, ako sa u nás priväzuje k drevenej paličke, aby rástol rovno. Hovorí, že je to jablň a on pestuje a predáva jablone. Už som videl predávať zakázané lieky na ulici v hlavnom meste, ale predavač jabloní je naozaj zvláštne. Jednotlivé rastlinky nie sú v črepníkoch alebo ako sa to povie spisovne, ale len tak, v pôde. Pýtam sa na predaje a on hovorí, že ešte zatiaľ nie sú na predaj, pretože sú vo veľmi dobrom stave. Nechápe.

Vysvetľuje mi to, ale mám pocit, že by som si mal robiť poznámky. Umu... to hovorí dobre, ale akosi mi nejde pochopiť to prepojenie medzi filozofiou, vierou, poľnohospodárstvom a marketingom. Vysvetľuje mi to znovu, inými slovami, a ja začínam chápať. Počká, až budú jablone trochu väčšie a začnú byť tak viac zvädnuté. Potom budú niečo ako talizman, lebo akýsi poloboh z Hornej Dolnej nemal rád egreše. Tiež mi to tam veľmi nepasuje a mám pocit, že aby som všetko pochopil, musel by som ho počúvať ešte dlho. Ťümüügüülüüvmüü mi jednu podáva, a hovorí, že až budem trpezlivý a potom ju prestanem polievať, rastlinka zvädne a bude mať veľkú cenu. Pýtam sa, prečo ju nepredá takto, keď je živá a zdravá. Hovorím, že u nás sú zdravé a chutné jablká vzácné a dajú sa všestranne použiť. On vraj nie je na také panské huncútstva.

3) Kráľ Manhattanu a Itaky

Sledujem, ako Umu odchádza a začudovane sa pozerám na malý domček. Idem k nemu. Je tu len tak, uprostred polí. Taký ten jednoduchý, zo starých tehál a má okolo seba plot, kde je toľko dier, až neviem odlíšiť bránu od plota. Po pravde som tú najhlavnejšiu bránu našiel až keď som prešiel cez prvú dieru. Brána je zatvorená zlatou reťazou. Nie som žiadny zlodej, ale toľko zlata som nikdy nevidel a niečo ma lákalo k tomu, aby som si ju poťažkal.

Vstupujem dnu a vidím pána, ktorý robí niečo zvláštne. Pravdepodobne sa snaží vyrobiť zo zlatého klinca železný. Chce premieňať zlato na železo s pomocou kypriaceho prášku. Po celej miestnosti sú prázdne obaly z kypriacich práškov. Vidno tam kypriace prášky z Austrálie, Indonézie, z Peru, Faerských ostrovov a asi odvšadiaľ. Pán berie ďalší sáčok, sype ho na kliniec a hovorí akési zaklínadlá v HTML, aj s hlavičkami. Namiesto čáry-máry hovorí každú zátvorku, spomenie UTF-8 a kľúčové slová. Chvíľu trvá, kým celý ten zdroják povie a ja sa len divím. Sadám si na stoličku a on si ma nevšíma. Rukou zisťuje, že železný kliniec je stále železný a celé to divadielko ide odznova. Hlavička, celý dokument a všetko po poslednú zátvorku.

Možno vám pomôžem, prihováram sa len tak, polohlasne. Pán sa na mňa pozerá a čuduje sa, čo tu robím. Vysvetľujem, že som tu vlastne len tak, taký ten obyčajný človek, čo sa zaujíma o svet a prišiel som na priateľskú návštevu. Povedal som svoje meno a on mi hovorí svoje. Volá sa Izák a je kráľ Manhattanu a Itaky. V hlave mi ide ďalšie WTF a to na ešte väčších otáčkach, ako predtým.

Pýtam sa, prečo sa považuje za kráľa a on mi odpovedá, že Manhattan a Itaka sú tie najlepšie kypriace prášky. Síce sa mu nepodarilo ani s nimi urobiť železný kliniec, ale dodajú cestu ten správny šmrnc. Ale on ešte nikdy nepiekol. Podivné.

4) Železný kliniec

Zhodou okolností mám vo vrecku železný kliniec, úplnou náhodou. Ponáhľal som sa a spolu s kľúčmi a peňaženkou som ho musel zobrať. Ukazujem ho kráľovi Izákovi. Ten je samozrejme prekvapený a na moje najväčšie počudovanie ukladá kliniec na váhu. Je šťastný, raduje sa, dokonca ma prišiel objat’.

Pýtam sa, prečo je pre neho ten kliniec tak dôležitý. Odpovedá, že presne takýto kedysi mal a už dávno ho stratil. Teraz vraj môže presne vážiť kypriaci prášok presne tak, ako to robila jeho mama. Pýtam sa na jeho mamu a dozvedám sa, že sa zbláznila. Obrovské množstvo kypriaceho prášku ju zasypalo a teraz je doma, celkom sama a dookola pozerá ten istý film, lebo sa jej páči Kevin Costner. Upozorňuje ma, že s kypriacim práškom treba jednat’ opatrne a sám skoro prišiel o život, keď prvýkrát dostal kypriaci prášok Manhattan. Vraj ho mal z Afriky, čo mi samozrejme nedáva vôbec žiadnu logiku. Varuje ma tiež pred kypriacim práškom Itaka, ktorý má z Itaky v dnešnom Grécku. Prečo je jeden údaj úplne nesprávny a druhý správny? A aký je medzi nimi rozdiel?

Mám veľa otázok. On však tvrdí, že teraz bude môcť po tisíc rokoch znovu piecť. Netuším, koľko rokov má jeho matka, ale asi poberá dôchodok o aspoň tisíc rokov dlhšie, ako ktokoľvek iný. Rozmýšľa, čo by mi dal na výmenu. Niektoré veci má zo zlata, napríklad aj valček na prípravu cesta. Hanbí sa za seba a vie, že niečo tak zbytočné mi nemôže dať. Vyťahuje akési vedro, kde je úplne skapatá rastlina. Hovorí, že má pre neho ohromnú cenu a že je to jablň, ktorá má najlepšie časy za sebou. Snažím sa ho odmietnúť, ale neviem ako. Nakoniec som vymyslel príbeh. Kdesi ďaleko sú ľudia, ktorí chcú urobiť zo železného klinca zlatý. Ak mi jeden zlatý kliniec dá, pomôžem niekomu ďalšiemu. Hovorí, že zoschnutá jablň je lepšia, ale nakoniec mi šesť klinecov dal.

5) Rambov väčší brat a starena

Pokračujem ďalej po neznámej krajine a narážam na malú riečku, ktorá sa kdesi ďaleko vlieva do tej obrovskej. Na jej druhom brehu vidím dve mimoriadne odlišné postavy. Dá sa povedať, že celkom protikladné. Vetchá starena pracuje na svojom poli, pričom sama ťahá veľmi ťažký pluh. Ide jej to slimáčim tempom a neustále narieka, ako ju všetko bolí a aký je svet nespravodlivý. Zoraná je asi desatina poľa a ja som zvedavý, ako sa vlastne dokázala s tak ťažkým pluhom otočiť. Tipoval by som, že ten pluh je starší ako ona sama a nemá tam žiadne voly alebo kone, ktoré by jej pomohli.

Druhá postava tam akosi nepasuje. Na tráve a na starom štíte sedí obrovský bojovník. Má už zopár sivých vlasov, ale viem, že ak by mi dal facku, tak sa ocitnem na druhej strane rieky. Prípadne by ma to vyhodilo z tohto zvláštneho sna. Má svoj dlhý meč, štít, brnenie, ešte aj vojenské topánky. To všetko je už pokryté trávou a on neustále sedí na zemi. Občas prehodia reč so starenou.

Nedá mi to a prichádzam bližšie. Obidvom sa pekne pozdravím a tí sa mi odzdravia späť. Chlap má hlas ako mohutná lavína, ktorá berie všetko so sebou, zatiaľ čo starenu ledva počujem. Pýtam sa, ako sa im darí, a obidvaja mi hovoria, že nie sú šťastní. Starena hovorí, že musí zorať pole a musí zasiať, ale nemá dobrý pluh. Tento je na ňu príliš ťažký. Muž, očividne vojak, sa sťažuje na jeho nepríjemnú povinnosť.

Musí tu stáť. Kedysi tu bola veľká bitka a dva národy, ktoré tu bojovali, mali veľké straty. Zhodou náhod ho nemohli uväzniť víťazi a porazení mu nedali povolenie na návrat. Tak tu stojí, na hranici dvoch impérií, ktoré už dávno neexistujú. Spomína svojich priateľov i nepriateľov a ako dobre sa dokázal obháňať mečom a štítom vyblokoval všetky výpady. On nikdy neprehral, nikto mu neublížil. Má zdravé nohy, ale nemôže ísť.

6) Farmár XXL

Som v sne, kde všetko funguje inak. Hneď mi napadlo, že ten silný muž nebude mať problém s pluhom. Ale čo starena? A vôbec, prečo do toho zasahujem? Aké sú tu obmedzenia? Pretože, ak by to bolo tak jednoduché, prečo by sa nevymenili už dávno?

Pýtam sa vojaka na jeho aktuálne miesto na svete. Prečo tu stojí, keď vojna pominula a všetci sú už mŕtvi alebo niekde doma a užívajú si mier. Hovorí, že si ctí zásady a všetky pravidlá a ako vojak má svoju česť. Tu je jeho miesto, ako trest či varovanie. Pýtam sa ho na dĺžku trestu a on už nevie, ako dlho tu je. Predtým tu bola iná starena, aj rôzni dedkovia a mladí ľudia. Prechádzali tadiaľto aj mnohí bojovníci do ďalších vojen, z ktorých sa väčšina nevrátila. Je tichý, nemenný pozorovateľ. Akýsi maják bez mora a predstavuje pokojnú a teda i úplne zbytočnú silu.

Spomínam mu kráľa Manhattanu a Itaky a i to, že mi dal klince, aby som niekomu ďalšiemu pomohol. Nechápavo krúti hlavou. Navrhujem mu, že zoženiem človeka, ktorý bude strážiť jeho miesto, kým sa on ponatáhuje. Súhlasí.

Zobral som starenu za ruku a posadil som ju na jeho miesto. Jemu som ukázal pluh a povedal som mu, že trest nestačí. Treba konať dobro. Naznačil som mu, že tak silný chlap vie dobre rozryť pôdu a pripraviť ju na sadenie a starena bude zo všetkých síl strážiť jeho miesto.

Vojak sa po dlhej dobe postavil. Jeho chrbát, zvyknutí na dlhé sedenie, sa konečne vyrovnal. Schmatol pluh a okamžite sa pustil do práce. Netrvalo dlho a ťažký plyn prešiel každý kúsok zeme na celom poli. Potom si zobral semená a všetko pekne zasial tak, ako to videl už mnohokrát. Ja som zašiel za mojím priateľom Üümüügüülüüvmüü a ten na danom mieste namiesto stareny zasadil jabloň. Tento ovocný strom tu rýchlo rozkvitol do plnej krásy a kto išiel okolo, ten rád hodoval na šťavnatých jablkách.

7) Hráč

Idem ďalej a narážam na ďalšieho človeka. Znovu niekto zaujímavý a dovolím si povedať, že ide o blázna. Je to akýsi hráč. Má stôl, na ktorom je šachovnica. Vedľa seba má vrece s najrôznejšími figúrkami. Ešte ich ani všetky nerozmiestni a už ich začína ukladať. Potom zoberie ďalšie a uloží ich späť, ako začne hrať. Nervózne popri tom pokrikuje a nadáva. Hovorí si svoje vzorce, čísla a postupy a všetko hovorí tak rýchlo, že mu nemôžem rozumieť.

Prizerám sa dlhšie a mám pocit, že ten človek ľutuje, že nemá dvadsať rúk. To by mohol robiť tú istú, nezmyselnú činnosť, ešte rýchlejšie.

Oslovujem ho a on neveriacky pozerá na mňa. Asi je zvyknutý, že sa mu všetci vyhýbajú. Alebo sa skôr nesústredí na okolitý svet a pohybuje svojimi figúrkami. Predstavujem sa mu a on chce, aby som mu dal pokoj. Pýtam sa prečo a on odpovedá, že tomu by som nikdy neporozumel.

Na chvíľu sa vzdialim a pozorujem. Vrchné figúrky sú už čiastočne rozpadnuté zo stáleho používania. Niekedy sa ten pán začne hrabať až na spodnej časti vreca a vytiahne inú, i keď veľmi podobnú figúrku.

Nauč ma niektorú hru. Zahráme si spolu. Prišlo mi to ako rozumný nápad, keď som to povedal, ale on len krúti hlavou. Vraj to neviem hrať a on nemá čas ma všetko učiť. Začal mi hovoriť, že pravidlá sa stále menia, lebo on je veľmajster a vždy vymyslí niečo, čo hru zmení. Pred koncom prvej partie by už bola úplne iná hra a na to ja nie som stavaný, iba on.

Napriek tomu nevidí, do čoho sa dostal. Je v pasci. Nemôže odísť preč a robiť niečo iné, je viazaný na hru. Aj keď žiadnu nehrá. Rozloží pár figúrok, zahlási sám pre seba, že prvý hráč vyhrá v deväťdesiatom deviatom ťahu a už všetko znovu ukladá do krabice. Situácia sa opakuje. Číslovky od jednotky po celé tisíce lietajú a mám pocit, že ich má viac čísloviek ako figúr v celom vreci.

8) Kráľovská partia

Hovorím mu, že mám lepší nápad. Naučím ho ja hrať hru. Spýtal som sa, či pozná hru šach. On mi na to povedal, že pozná tridsať sedem miliónov a ešte asi tridsať tisíc hier, ale o šachu v živote nepočul.

Išiel som na to jednoducho. Povedal som mu, aké figúrky vytiahnuť a v akých počtoch. Ukazujem mu zoradenie a on je rád, že sa niečo nové naučí. Neustále mi do toho vstupuje, že sa to podobá na hru číslo milión a potom na hru číslo 42, ale s datadiskom. Vysvetľujem a on mi hovorí o tom, ako kedysi pracoval. Farbil marhule na fialovo, lebo tak to bolo kedysi v móde. Aj oblohu chcel natrieť na žltó, aby bolo zimné slnko o niečo teplejšie. Ja som mu rozprával o hre a on mne o farbách. Ukazoval som mu šach, mat, pat i podanie ruky – a on mi hovoril, ako učil na škole kresliť a maľovať a ako jeho pes nakreslil psa, ktorý nakreslil psa, ktorý nakreslil psa. Potom asi tridsiata ôsma kresba bola mačka, tak bol zdesený a unavený. Preto si chcel dať jednu hru, ale nikdy ju nedokončil. Nikdy ju ani nezačal.

Ukazujem prvé ťahy. Potom ťaháme i posledné. Je mi vyrovnaným súperom už od prvej hry. Vie to, čo viem ja. Nevie to, čo neviem ja. Ale je najvyšší čas nechať ho vyhrať. Tak dlho sa tešil.

Stalo sa. Podhodil som vežu, potom aj druhú a sledoval som víťazstvo. Moje, no zároveň nie moje. Jeho oči si oddýchli, ako keby konečne videli šťastie. Pýta sa ma, odkiaľ poznám túto veľmi dobrú hru, a odpovedám, že ma ju kedysi dávno niekto naučil, lebo je to lepšie, ako vraždiť sa s mečmi. Nikto nezemrie, ale každý sa môže niečo naučiť.

Hráč mi podáva jednu figúrku. Je to priehľadný jednorozec s tak dlhou hrivou, že ju musí mať až pod stolom. Vraj nosí smolu. Prečo nenosí figúrka šťastie? Odpovedá mi len to, že dary sa nevracajú ani v snoch a teraz ide zistiť, kto z jeho priateľov je ešte na žive.

9) Smutná patologička

Pri svojom putovaní stretávam ženu, ktorá smúti. Má svoj stôl, ale nie je to hráčka. Tu nie sú žiadne figúrky, len najrôznejšie lekárske nástroje. Uprostred zelenej krajiny je operačný stôl, ktorý je prepojený s mestom asi tak desať kilometrov dlhou predĺžovačkou. Žena sa neustále pozerá na svoje hodinky, ktoré sú už úplne rozožraté od dezinfekcie. Má ich položené na stolíku v tej nádobe... neviem, ako sa volá, ale lekári a všetci tí múdri ľudia v kriminálkach do toho hádžu guľku. V podlhovastej a jemne zatočenej nádobe je tiež akýsi zošit s ohromným množstvom dátumov. Je to nejaká databáza?

Pekne ju pozdravím a počkám, či... ona mi však skáče do reči a hovorí niečo o tom, že nie som mŕtvy a tak pre ňu nie som zaujímavý. Prosím? Ako nie som zaujímavý? A mám sa zabiť, aby som bol zaujímavý? Myslím, že toto bude zaujímavý rozhovor. Ona je však smutná a zároveň nahnevaná a začne trieskať niečo o osobnom priestore, že vraj mŕľu od seba nechce nikoho živého. Uvažujem o tom, prečo používa imperiálne jednotky a rovno sa jej na to spýtam. Odpovedá mi, že ak nemám menej ako 85 Fahrenheitov, tak som pre ňu nezaujímavý. Nepoznám všetky tie konverzné vzorce, tak idem radšej o niečo preč. Minimálne o tri stopy a štyri palce.

Po chvíli mi to ale nedá a nad hlavou sa mi zapáli halogénová žiarovka. Ona je patologička. Ona skúma mŕtvych. Čo sa im stalo a tak. Ako CSI Miami, CSI Vladivostok či CSI Ivanka pri Dunaji alebo CSI Dudince. Ak zomriem, bude ma skúmať. Lenže ja nechcem zomrieť.

Pýtam sa, kedy mala naposledy prácu. Tvrdí, že už dlho. Minimálne od priemyselnej revolúcie. Časovo mi to vôbec nesedí. Medzi priemyselnou revolúciou a Eminomom, ktorého si púšťa na JBL repráku, muselo prebehnúť omnoho viac ako storočie. Niečo je zle, niečo je veľmi zle a musím to napraviť. Ako opravím smrť? Hm?

10) Smrť je PN

Sľubujem, že pomôžem. Nájdem riešenie. Patologičke však nemôžem pomôcť bez toho, aby som to celé pochopil. Musím zistiť, čo sa stalo, aby som mohol urobiť nápravu. Hovorí so mnou neochotne a neustále sa obzerá okolo seba, či niekto nenesie mŕtvolu na nosidlách, alebo či nemá nejaké lietadlo v pláne núdzovo pristáť tak, aby mala exitus polovica, alebo aspoň tretina pasažierov. To, že k tomu povedala „nech nežerem“ pôsobí naozaj veľmi divne.

Dozvedám sa, že naozaj dlho nikto nezomrel. Všade je tak veľa ľudí, ale jednoducho sa to nesype. Nikto nie a nie zomrieť. Ešte hovorí, že je na celom svete jediná a tak by sa nemusela s konkurenciou deliť o mŕtvolu. Vraj pitve všetkých. Či už zaspali v spánku, utopili sa, predávkovali sa zlatými klincami či padla im na nohu Eiffelovka. Pýtam sa, ako často sa to stáva, a ona mi hovorí, že len dvakrát do mesiaca. Nikto však na to nezomrel. Splieta niečo o tom, že to nie je spravodlivé.

Len tak pomimo nadhodím, že Smrť je asi PN. Alebo má nejakú dovolenku. Možno materskú. Budú malé Smrťky s takými rozkošnými malými kosami. Všetci v čiernom, ako Addamsovci. Takže nepotrebujú práčku s programom na farebné prádlo. Zdalo sa mi to v tú dobu vtipné.

Na moje počudovanie som vyriešil problém. Patologička zobrala obrovskú deku a všetko prikryla. Na ceduľku napísala: MÁM VOLNO, UMRITE NESKÔR. Ide si oddýchnuť, skúsiť niečo nové. Možno bude trhať hlavičky gumeným medvedíkom.

Som rád, že som niekomu pomohol, ale toto vyzerá ako veľmi šialený čierny humor. Navyše si tú ceduľku nedostanem z hlavy. Nemôžem teraz umrieť, lebo ma nebude pitvať tá potvora. Nie že by to menilo plány, ale je zvláštne, že ešte aj sen ma začne nejako obmedzovať. Každopádne urobím ešte jednu šialenú vec. Popýtam si kontakt na Smrť. Patologička berie do ruky mobil a odpisuje číslo.

11) BSADL

Smrť má obsadené. Skúsím znovu a znovu, ale nič. Teraz tak uvažujem, odkiaľ mám vlastne mobil. K tomu ružový. Prisahám, že nie je môj. Nedala mi tá patologicčka svoj? Však som videl, ako mi dáva len číslo. Tak to neviem. Každopádne sa Smrti nedá dovolať. Možno má program Volanie do odpadnutia a z toho žiarenia jej zmäkol mozog.

Pozerám sa neveriacky na ten telefón a zaujali ma kontakty. Je tam len jeden jediný. BSADL. Čo je BSADL? Alebo kto to je? Logicky je to nejaká skratka. Kto by sa už len volal BSADL? Je síce pravda, že sa tu pohybuje minimálne jeden Üümüügüülüüvmüü, takže je možné všetko. Zavolám tam. Prečo nie? Musím si trochu aj užiť svoj pobyt na tomto mieste.

Kto volá? Akýsi stavec sa pýta a ja mu odpovedám. Dávam mu meno, priezvisko, adresu trvalého bydliska i súhlas so spracovaním osobných údajov. Dopĺňam veľkosť topánok a najvyšší level, aký som dosiahol v Tetrise. Pridávam, že sa musíme stretnúť, lebo mám veľa otázok a nemôžem to nechať len tak.

Z druhej strany počujem akési čarovanie. Predo mnou sa objavujú schody. Každý schod je vyzdobený v inom štýle. Africké symboly, potom akési detské korálky, nasleduje niečo, čo vyzerá ako zmes vlčieho maku a lokomotívy. Dobré úlety. Stúpam nahor a postupne sa blížim k akémusi domu, i keď chliev by bolo asi lepšie slovo.

Nad chlievom je ohromný nápis, ktorý pripomína prácu osvetľovačov v Las Vegas na steroidoch. Bliká to asi tak miliónom rôznych farieb a do toho všetky 3D efekty sveta. Dokonalosť, alebo skôr nedokonalosť dopĺňa akýsi emo Pacman, ktorý naháňa žlté bodky so žiletkou.

Welcome, traveller. Tak sa vítam. Všade sa používa skratka BSADL a mám pocit, že mi niekto dal do nápoja všetko len nie vodu. Ešte niekoľko stupňov a vychádzam zo schodiska. Otváram ten... no to, kam to smerujem. A vidím veľké prasa na trampolíne.

12) Zbabelo odvážne prasa

Vitaj! Vitaj a nič nepýtaj! Pod' aj ty na trampolínu, je to super! Prasa ma pozýva na svoju trampolínu a ja nechápem, ako je možné, že je tá trampolína stále v poriadku, ak po nej skákalo tak dlho obrovské prasa.

Nenápadne sa pýtam, s kým mám tú česť. Prasa odpovedá, že je BSADL. Samozrejme sa pýtam, či ide o skratku alebo o meno, a že som z veľkej diaľky a už mi pamäť neslúži. Prasa mi podáva knihu: Základné informácie o BSADL, presná definícia BSADL, pôvod BSADL a BSADL v súčasnom ponímaní. Na to sa prasa ospravedlňuje, že zožralo akýsi dodatok, pomenovaný BSADL a jeho význam pre budúcnosť.

Idem na to lyžiacky a pýtam sa, čo znamená to B. Potom, čo znamená S a tak ďalej. Zist'ujem, že BSADL znamená Boh Snehuliakov A Deravých Lyžičiek. Takže toto prasa je boh? A kde sú tie lyžičky? Ani snehuliaka nevidím ani jedného.

Hovorí, že titul mu ostal, ale musel zrušiť živnosť. Takže teraz je šťastné prasa, ale ak mám odborné otázky o snehuliakoch alebo deravých lyžičkách, tak môže dať odborný výklad. Samozrejme až po tom, čo si poskáčem na trampolíne aj ja.

Pýtam sa ho na Smrť, či o nej niečo vie. Odpovedá, že vie len to, čo ostatní. Vďaka tomu, že Smrť nič nerobí, je nesmrteľný. On bol kedysi človekom a začala ho trápiť tá neskutočná nuda nekonečného života. Tak sa začaroval, aby bol prasat'om a mal inú pamäť a myslenie. Už si na to skákanie aj celkom zvykol.

Následne ma varuje. Vraj môj príchod nie je náhoda a je tu niečo, čo musí urobiť. Všetci sú v pasci a je možné, že je v pasci aj samotná smrť. A že som hrdina, ktorý všetkých zachráni. Na jednej strane je to sen, deje sa čo len chcem a je to akési pieskovisko. Čo ak je však problém reálny a som jediný, kto dokáže pomôcť a otvoriť ostatným oči? Pýta sa ma, či chcem byť nový hrdina, alebo zbabelec ako on. Neváham. Toto je môj sen.

13) Rádioaktívna princezná

Prasa povedalo, kde mám začať. Myslí si, že najväčšie problémy vytvára jedna konkrétna princezná, ktorá vie samozrejme čarovať, jazdiť na drakovi, zostrelit' mrakodrap lukom a šípom a všetky tie klišé hlúposti dohromady. Do toho samozrejme laser z očí, sila tisícich slonov a samotnou myšlienkou vie roztrhať vesmír na Lego kocky. K tomu sa jej bojí aj samotná Smrť, aj Žán Pól Van Dam, dokonca aj ten tyranosaurus s kalachom, ktorý má sklony k vampirizmu. Ale vraj mám byť odvážny.

Cesta je jednoduchá, stačí ísť po modrej značke. Môžem si vybrať, či pôjdem dlhšou, údajne krajšou cestou, alebo rýchlejšou, ktorá nemá tak pekný výhľad na krajinu. Vyberám si tú rýchlejšiu. Mám na to dobrý dôvod. Ak je niekto uväznený, tak mu treba pomôcť. A čo ak som tu uväznený aj ja? Čo ak sa nemám ako dostať preč?

Napadlo mi nasadnúť na akúsi špeciálnu káru, ktorú tu niekto nechal aj s koňmi. Všimam si nápis, že ide o akýsi putovný kostol a ten je v nedeľu zatvorený. Ostáva mi čln, ktorý sa plaví po oblakoch. Nevieť nahmatať bezpečnostný pás, veslo alebo motor. Ani klimatizácia nefunguje. Nemám brzdy, tak mi ostáva len viera.

Prichádzam na miesto a vidím princeznú, ako ničí burinu rádioaktívnou látkou. Na každú žihľavu toho leje aspoň liter. Chúďa žihľava. Princezná to nemá v hlave v poriadku. Každopádne teraz som tu a nemám ani najmenšie tušenie, ako to vyriešim. Nevieť ju ani len osloviť. Zbadala ma. Berie ďalšiu bandasku a ide ku mne zrýchleným krokom.

Počkaj. Počkaj! Nie som tvoj nepriateľ! Som tu, aby som splnil tvoju túžbu. Nič múdrejšie mi nenapadlo. Pýta sa ma na jej túžby a ja som zaseknutý ako rybársky čln v ľadovej kryhe.

Povedz mi všetko, čo ťa šťve. V abecednom poradí. Pri všetkom priraď prioritu a deadline.

Hovorí, že ju Üümüügüülüüvmüü nemiluje. Báť som sa, že to bude oveľa horšie.

14) Úloha splnená, ide sa domov spať... teda... zobudiť sa!

Mohol som si myslieť. Trable s láskou. Celá krajina je uväznená v silných kúzloch a daný človek si to ani veľmi neuvedomuje, koľkým ľuďom ublížil. Üümüügüülüüvmüü hovoril, že je môj priateľ. Tak by mohol prísť sem, urobiť tú princeznú šťastnou a hotovo. Lenže ako sa sem dostane? Asi sa mu nebude chcieť plaviť tak dlhú cestu, zvlášť keď je nedeľa. Chce to iné riešenie. Keď nemôže ísť hora k Mohamedovi, musí ísť Mohamed k hore. Alebo to bolo naopak?

Pochválil som tú princeznú, že pekne polieva burinu tou rádioaktívnou zmesou, a ona mi odpovedá, že je rada, že sa s ňou niekto rozpráva. Vraj je stále sama. Zisťujem, čo sa stalo medzi ňou a Umu. Hovorím, že možno ide o nedorozumenie, niečo sa zle pochopilo a už bude dobre. Vyzývam ju, aby mi povedala, čo sa vlastne stalo.

Hovorí, že si u neho objednala predpoveď počasia. On jej povedal, že bude pršať, ale pritom stále pekne svietilo slnko. Namiesto svojich obľúbených šiat si tak dala iné, v ktorej vidno jej šunky. Bola z toho úplne vynervovaná a sľúbila, že mu to nikdy neodpustí. Súhlasila, že mňa i seba pričaruje k nemu. Tak sa aj stalo. Dobráčisko s nemožným klobúčikom je veľmi prekvapený. Čo tu robí ona?

Počuj, priateľu, ty rád hovoríš ľuďom, že bude pršať? Odpovedá mi, že áno. Hovorí to každému a dážď je dobrý a zdravý. Aj jablone potrebujú dážď. A ľudia sú v mnohom ako jablone. Nevedel, že tú princeznú tak veľmi urazil a dal jej jednu z jej jabloní. Tá ju okamžite poliala rádioaktívnou kyselinkou, lebo bola akási nesúmerná. Druhá však už bola v poriadku.

Môj priateľ Üümüügüülüüvmüü, kráľ kypriaceho prášku, silák a starena, hrač, patologička, prasa i táto princezná... všetci ma pekne obkľúčili uklonili sa mi. Prasa mi darovalo instantnú trampolínu, ktorú stačí zaliať vodou.

Viac si nepamätám a budík mi oznamuje, že prišlo ráno.